

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Kuchynkou v právní věci **žalobce: MUDr. A.V., zastoupeného JUDr. Jiřím Štanclem, advokátem se sídlem Čs. legií 172, Klatovy**, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, Plzeň**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **12.10.2010, čj. DSH/10668/10**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou doručenou soudu dne 15.12.2010 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 12.10.2010, čj. DSH/10668/10, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Napadeným rozhodnutím Krajský úřad Plzeňského kraje zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Horažďovice ze dne 13.7.2010, čj. MH/12211/2010, jímž se žalobce uznává vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích porušením ust. § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu, neboť dne 16.11.2009 v 17:21 hod. v obci Sušice, v ul. Pražská, ve směru jízdy na Horažďovice, řídil motorové vozidlo tov. zn. BMW, RZ X, kde mu byla policejní hlídkou DI Klatovy, pomocí přístroje RAMER 7CCD, v úseku, kde je limit 50 km/hod, naměřena rychlost jízdy 77 km/hod, po odečtu tolerance 74 km/hod. Vozidlo bylo předepsaným způsobem zastaveno v obci Sušice, cca 300 m ve směru jízdy na

obec Horažďovice. Řidič se po zastavení vozidla prokázal, že je lékař, a uvedl, že jede k závažnému případu, kdy jde pacientovi o život. Z tohoto důvodu nebyl přestupek, týkající se překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci řešen ihned na místě a hlídka doprovodila lékaře do bydliště pacienta (Horažďovice, budova plaveckého bazénu). Hlídka lékaři sdělila, že po ošetření pacienta bude přestupek projednán na parkovišti před budovou plaveckého bazénu. Po cca 5 minutách vyšel řidič – lékař z budovy plaveckého bazénu, kde byl na parkovišti vyzván k předložení dokladů potřebných k řízení a provozu vozidla, což učinil. Lustrací bylo zjištěno, že se řidič porušení ust. § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o přestupcích dopustil již v červenci 2009. Při kontrole byl řidič vyzván k dechové zkoušce, které se podrobil s negativním výsledkem měření. Dále byl vyzván ke zkoušce pomocí testu DRUGWIPE 5 plus, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou, což odmítl. Následně byl vyzván k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve a moči, což rovněž odmítl. Řidiči byl na místě zadržen řidičský průkaz č. EA 497000. K sepsanému oznámení přestupku se řidič písemnou formou nevyjádřil, souhlas potvrdil podpisem. Za tento přestupek byla obviněnému uložena pokuta ve výši 25.000,- Kč a zákaz činnosti – zákaz řízení motorových vozidel všech skupin na dobu 12 měsíců.

Přestupky jsou upraveny zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o přestupcích“).

Není-li v zákoně o přestupcích nebo jiném zákoně stanoveno jinak, vztahuje se na řízení o přestupcích zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „správní řád“ nebo „spr. ř.“).

Provoz na pozemních komunikacích je upraven zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o silničním provozu“).

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“).

Soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí zásadně jen v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.).

Žaloba nebyla shledána důvodnou.

Podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, ve znění účinném do 31.7.2011, se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle zvláštního právního předpisu 3f) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví [poznámka pod čarou 3f) odkazuje na zákon o silničním provozu].

Podle § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu je řidič povinen podrobit se na výzvu policisty, příslušníka Vojenské policie, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu 7) ke zjištění, zda není

ovlivněn jinou návykovou látkou [poznámka pod čarou 7) odkazuje na zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění zákona č. 225/2006 Sb.].

– 1 –

Ve věcech správního trestání došel Ústavní soud mj. k tomuto zásadnímu závěru: „Došlo-li ke změně kogentního ustanovení zákona, podle kterého rozhodoval státní orgán, jehož rozhodnutí podléhalo soudnímu přezkumu, tak, že v době, kdy o přezkumu rozhodoval soud, platilo již jiné zákonné ustanovení, které zásadním způsobem změnilo předchozí úpravu, podle níž bylo napadené rozhodnutí vydáno, musí se soud, pro který je rozhodující stav v době vydání rozsudku, s novým zněním zákona vypořádat. Pokud tuto změnu ani nezaznamená a rozhoduje tak, jako by ji ani nevzal na vědomí, jde z jeho strany o projev libovůle, který zakládá porušení Ústavou České republiky zaručených práv účastníka řízení. Takovým postupem je porušen čl. 90 Ústavy České republiky, podle kterého jsou soudy povolány především k tomu, aby zákonem stanoveným způsobem poskytovaly ochranu právům.“ (viz náález ze dne 3.6.2004 sp. zn. II. ÚS 163/03).

K tomu zdejší soud konstatuje, že zákon č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, s účinností od 1.8.2011 sice v zákoně o přestupcích zrušil stávající ustanovení § 22 tohoto zákona [čl. III bod 1], ale do zákona o silničním provozu vložil nové ustanovení § 125c, podle jehož odst. 1 písm. d) se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro její zdraví [čl. I bod 45].

V důvodové zprávě k návrhu této novely zákona o provozu na pozemních komunikacích se uvádí, že návrh v souladu s přijatou vládní koncepcí reformy správního trestání (usnesení vlády č. 162 ze dne 20. února 2002) promítá nové principy správního trestání do zákona o silničním provozu. Skutkové podstaty přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, které byly dosud obsaženy v zákoně o přestupcích, jsou návrhem začleněny do zákona o silničním provozu. Změny zákona o přestupcích souvisejí s uvedením zákona o silničním provozu do souladu s vládou stanovenými zásadami správního trestání. Dosavadní přestupky na úseky bezpečnosti a plynulosti silničního provozu se vypouštějí z přestupkového zákona a nově se zařazují do zákona o silničním provozu [viz Parlament ČR, Poslanecká sněmovna, VI. volební období, sněmovní tisk 26/0].

Porovnání aktuální právní úpravy s právní úpravou účinnou do 31.7.2011 svědčí v daném případě toliko o určitém zpřesnění skutkových podstat přestupků.

Vzhledem k uvedenému má zdejší soud za to, že v přezkoumávané věci nedošlo k tomu, že v době, kdy o přezkumu rozhoduje soud, by platilo již jiné zákonné ustanovení, které zásadním způsobem změnilo předchozí úpravu, podle níž bylo napadené rozhodnutí vydáno.

Na svoji obhajobu obviněný MUDr. A. V. uvedl, že odmítl test Drugwipe 5+, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou z důvodu, že v okamžiku, kdy měl test podstoupit, vyběhl z bytu jeho pacient Z. H. a on byl postaven před volbu, zda pokračovat v pomoci pacientovi, který byl podle jeho názoru dekompenzován, nebo podstoupit test na přítomnost návykové látky. V tomto případě se zachoval jako lékař a věnoval se dále pacientovi.

V přezkoumávané věci je podstata sporu mezi účastníky poměrně přesně vystižena v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně: obviněný přiznává, že odmítl podrobit se v dané situaci orientační zkoušce na návykovou látku. Svědkové – policisté tvrdí totéž. Tato okolnost je tedy nesporná, podstatné ovšem je, za jakých okolností a z jakého důvodu k odmítnutí došlo, aby bylo možno posoudit věc z hlediska všech v úvahu přicházejících ustanovení zákona o přestupcích, mj. též z hlediska jeho § 2, upravujícího krajní nouzi. Při prokazování těchto skutečností se výpovědi obviněného na straně jedné a policistů na straně druhé různí.

V daném případě je tudíž postih žalobce za přestupky opřen především o výpovědi policistů. Zdejší soud proto už na tomto místě předznamenává, jak se k otázce věrohodnosti výpovědi policistů staví konstantní soudní praxe. V rozsudku ze dne 17.6.2011, čj. 7 As 83/2010-63 (dostupném na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*pomineme-li speciální důvody pochyb o nestrannosti jako např. rodinněprávní, kamarádský či jiný užší vztah policisty k účastníkům soudního či správního řízení nebo jiným osobám majícím zájem na jeho výsledku (tyto nevyšly najevo a nejsou ani tvrzeny), lze policistu považovat za nestranného svědka tehdy, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku daného řízení. To např. znamená, že pochybnost o nestrannosti policisty jako svědka může vzniknout tehdy, je-li policista hodnocen, a to přímo nebo nepřímo, skrytě či oficiálně, podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky nebo jiná protiprávní jednání. Je-li tedy chválen či odměňován v případě, že se mu daří zjistit a odhalit vysoký či nadprůměrný počet přestupků, anebo je naopak kritizován či penalizován, nedaří-li se mu to. To pak je důvod ke zkoumání věrohodnosti, pravdivosti a přesvědčivosti jeho svědecké výpovědi. Nejvyšší správní soud v žádném případě nemá za to, že uvedené pozitivní či negativní motivační důvody nutně vedou v masovém měřítku k tomu, že policisté jako svědci vypovídají vědomě nepravdu. Pouze upozorňuje, že mohou vést v některých případech k takovému jednání a v jiných případech mohou vyvolat v policistovi subjektivní přesvědčení, že určité skutečnosti viděl, ač se nestaly, anebo naopak neviděl, ač se staly.“.*

Na tomto místě tedy třeba předeslat i to, že v přezkoumávané věci podle názoru zdejšího soudu ani z podkladů pro vydání rozhodnutí, z postupu správních orgánů a jejich rozhodnutí neplynou pochybnosti, že by výpovědi policistů, kteří byli v daném případě vyslechnuti jako svědci, měly být nevěrohodné, nepravdivé či nepřesvědčivé. Na tomto posouzení věci nemůže nic změnit ani poněkud tajemná narážka žalobce, že kdyby se správní orgán seznámil se spisem sušického správního úřadu sp. zn. 5182/09/DOP/ZK-369, možná by dospěl k závěru jinému; tvrzení, že u policistů existuje motivace, která by mohla ovlivnit pravdivost jejich výpovědí, je třeba činit ne v neurčitých narážkách, nýbrž co nejkonkrétněji.

Sub III/1 žaloby žalobce namítá, že správní orgán prvního stupně se v odůvodnění nevypořádal se všemi provedenými důkazy, nehodnotil je a některé z nich v hodnocení zcela pominul. Byli totiž vyslechnuti čtyři policisté, správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí hodnotí výpovědi třech z nich, z toho jednu bez uvedení jména svědka, čtvrtou výpověď zcela pominul. Kromě toho bylo vyslechnuto šest dalších svědků, z nichž správní orgán dvě výpovědi zcela pominul. Žalovaný, který se touto námitkou žalobce v odvolacím řízení zabýval, potvrdil postup správního orgánu jako zákonný. Chybí-li v rozhodnutí správního orgánu hodnocení některých provedených důkazů, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné.

K tomu se žalovaný správní orgán vyjádřil tak, že nalézací správní orgán provedl svědecké výpovědi žalobcem navržených svědků (kromě p. H., kterému se nedařilo doručovat a pak se také z jednání telefonicky omluvil) a zakročujících policistů. Nalézací správní orgán měl k dispozici několik svědeckých výpovědí. Pouze tři ze čtyř výpovědí policistů mohly do věci vnést relevantní informace o skutkovém stavu (výpověď policisty R. nebyla totiž příliš po obsahové stránce vydatná pro správní řízení), přičemž nalézací správní orgán jmenovitě uvedl výpovědi svědka Č. a K. a nejmenovitě se zabýval výpovědí svědka Stupky. Jednotlivými výpověďmi se nalézací správní orgán i žalovaný v odůvodnění svých rozhodnutí podrobně zabýval, posoudil a vyhodnotil (dle názoru žalovaného dostatečně). Dále nalézací správní orgán provedl svědecké výpovědi pěti svědků z celkem šesti, které navrhl žalobce (H., K., Š., Š., K.). Důvody, proč některé výpovědi žalovaný a nalézací správní orgán neposoudil jako významné pro přestupkové řízení, jsou uvedeny v odůvodnění rozhodnutí.

U tohoto žalobního bodu má soud za to, že je třeba co nejpresněji rekapitulovat skutečný obsah namítaných úkonů správních orgánů.

Před správním orgánem prvního stupně byli vyslechnuti čtyři policisté: nstržm. P. S. a, pprap. V. K., pprap. J. R. a nstržm. P. Č. Ve svém rozhodnutí správní orgán prvního stupně citoval jmenovitě z protokolů o výpovědi V. K. a P. Č. a bez uvedení jména („další příslušník PČR“) z protokolu o výpovědi P. S. Ohledně výpovědi J. R. správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí bez uvedení jména uvedl, že poslední příslušník PČR, který tvořil kontrolující hlídku, do protokolu neuvedl žádné podstatné skutečnosti týkající se odmítnutí uvedeného testu ani skutečnosti týkající se přítomnosti dalších osob. K této otázce odvolací správní orgán ve svém rozhodnutí konstatoval, že výpověď policisty R. nebyla z hlediska reprodukování okolností skutku příliš relevantní – na spoustu věci si již s ohledem na uplynulou dobu od deliktu nevzpomněl (výzvam nebyl přítomen, stejně tak odmítnutí odvolatelem apod.). Proto byly zmíněny výpovědi policisty Č. a K. (jmenovitě) a S. (nejmenovitě).

V řízení před správním orgánem prvního stupně byl dále žalobcem (jeho zástupcem) navržen výslech dalších sedmi svědků: Z. H., J. Š., L. Š., M. H., J. P., M. K. a zaměstnankyně obviněného zdravotní sestry J. K. Z nich šest bylo vyslechnuto, výslech M. H. se nepodařilo realizovat. Ve svém rozhodnutí správní orgán prvního stupně citoval z protokolů o svědecké výpovědi Z. H., J. K., M. K. a J. Š. K této otázce odvolací správní orgán ve svém rozhodnutí konstatoval, že některé svědecké výpovědi nevnesly do věci nic relevantního pro učinění závěrů, některé byly stěžejní. Přímými svědky byl p. Š. (který ovšem neslyšel dialog odvolatele a policistů, jen slovo "samozřejmě" od odvolatele), který situaci

sledoval ze vzdálenosti cca 4 metry – blíže k policistům a odvolateli byl následně jen pacient p. H. Další lidé byli ve větší vzdálenosti než 2 metry (potvrdili to i policisté). Stejně tak po nějaký čas (než prošel kolem) sledoval situaci svědek p. Š. (viděl odvolatele, jak drží v objetí muže a vede jednání s policisty). Víc si svědek Š. s odstupem času nevybavil. Obsah jednání tak mohl uvést pouze odvolatel a policisté. Následně byl jednání přítomen i pacient H., ovšem co do části a sám nebyl údajně schopen reprodukce, neboť po injekci od odvolatele si již nic nepamatoval. Svědek P. si nic nevybavil, nebyl u jednání přítomen. Svědkyně K. jen uvedla, že s ní odvolatel domlouval odběr krve. Svědci navržené odvolatelem – Š. a K. celkem podrobně popsali situaci (místo, čas, shluk lidí, chování pacienta H. a odvolatele), nikoli dialog mezi policisty a odvolatelem; svědek Š. slyšel slovo "samozřejmě", více nic a popsal situaci.

K řečenému třeba dodat, že podle konstantní judikatury tvoří rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí odvolacího správního orgánu, jímž se odvolání zamítá a napadené rozhodnutí potvrzuje, jeden celek. Na základě této skutečnosti a provedené rekapitulace je tak možno uzavřít, že z rozhodnutí správních orgánů je patrné, že žalobcem zmíněné svědecké výpovědi nebyly nezákonně pominuty, nýbrž byly posouzeny tak, že do věci nevnesly nic relevantního pro učinění závěrů. Tato skutečnost je v odůvodnění rozhodnutí odvolacího správního orgánu zřetelně vyjevena; o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z tohoto důvodu tu nemůže být podle názoru soudu ani řeči.

– 4 –

Sub II/2 žaloby se namítá, že žalobce napadl v odvolání také způsob samotného hodnocení provedených důkazů správním orgánem prvního stupně. Rovněž v tomto bodě žalovaný vysvětlil situaci svérázně: „*Odvolací správní orgán zjistil, že právní zástupce měl otázek na svědky — policisty. Neměl však doplňujících otázek na svědky odvolatelem navržené, což vnáší do situace pochybnosti o věrohodnosti těchto výpovědí co do objektivitu ...*“. Na první pohled je zřejmé, že takováto úvaha žalovaného je rovněž nezákonná. Od počtu položených otázek nelze mechanicky, bez hodnocení odpovědí, vyvodit to, že svědci, jimž otázky nebyly kladeny, nejsou věrohodní, zatímco výpovědi svědků, jimž otázky kladeny byly, věrohodné jsou.

K tomu se žalovaný správní orgán vyjádřil tak, že užil správních úvah, stejně tak užil správního uvážení nalézací správní orgán. Správní orgány obou stupňů se řídily kromě jiného také ust. § 68 odst. 3 spr. ř., podle něhož uvede správní orgán v odůvodnění důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení. To žalovaný učinil. Žalovaný uvedl, že hodnocení důkazů nalézací správní orgán provedl a v odůvodnění rozhodnutí jsou závěry a také průběh hodnocení uvedeny. Pouze absence správních úvah či nedostatečná reakce na námitky může být projevem nezákonnosti, nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, nikoli učiněný závěr a názor správního orgánu na věc. Žalovaný však své rozhodnutí o odvolání za nepřezkoumatelné nepovažuje.

K tomuto žalobnímu bodu soud uvádí, že kdyby tomu bylo tak, jak uvádí žalobce, bylo by to značně znepokojivé. Toliko přímočaré prisuzování atributu věrohodnosti výpovědím svědků v závislosti na počtu otázek položených zástupcem účastníka by při soudním přezkumu jistojistě neobstálo. Soud však tuto záležitost nevnímá zdaleka tak, jak mu

je žalobcem předkládána. Zaráží již samotný počátek citace. V napadeném rozhodnutí žalovaného správního orgánu se nenachází dikce „*Odvolací správní orgán zjistil, že ...*“, nachází se tam dikce „*Dále odvolací správní orgán zjistil, že...*“. V celé kaskádě skutečně prezentovaných úvah žalovaného správního orgánu ohledně věrohodnosti shromážděných podkladů pro vydání rozhodnutí tak má argument poukazující na to, že zástupce obviněného policisty vystavil otázkám, zatímco jím navrženým svědkům otázky nekladl, místo daleko méně podstatné, než by se jevilo z citace vytržené z kontextu. V řadě jiných argumentů tudíž podle názoru soudu může i takový argument, jaký je tu napadán, mít určité – oprávněné – místo.

– 5 –

Sub III/3 žaloby žalobce namítá, že žalovaný dále uvedl, že „*ve spisové dokumentaci je zachyceno sdělení svědka H. správnímu orgánu první instance, že jej kontaktoval právní zástupce, zda se dostaví ke správnímu orgánu na jednání*“. Rovněž z tohoto faktu vyvozuje žalovaný „*pochybnosti o věrohodnosti výpovědi svědků, navržených odvolatelem*“. K tomu především nutno sdělit, že tato reprodukce skutečnosti žalovaným je nepravdivá. Zástupce žalobce **nekontaktoval nikoho ze svědků**, tedy ani svědka H. Svědek H., jehož zástupce žalobce nezná, ani nikdy neviděl, jednoho dne zavolaal s dotazem, kdy se koná jednání správního orgánu a zda musí přijít. Na to mu zástupce žalobce sdělil datum, hodinu a upozornil jej, že je jeho povinnost k jednání přijít. To je celý obsah rozhovoru. Kromě toho není jasné, jaký vliv má tato skutečnost na hodnocení věrohodnosti těch svědků, kteří se ke správnímu řízení dostavili a byli vyslechnuti.

K tomu se žalovaný správní orgán vyjádřil tak, že z úředního záznamu (který učinil nalézací správní orgán dne 23.6.2010 o skutečnostech, které se během řízení dozvěděl) jednoznačně vyplývá, že p. H. se z ústního jednání (konané dne 23.6.2010 v 15:30 hod) omluvil – tomuto svědku se nedařilo dvakrát doručit předvolání k ústnímu jednání. Dále vyplývá, že se o jednání dozvěděl od zástupce žalobce JUDr. Štancla, který si u něj ověřoval, zda se k jednání dostaví. Tohoto svědka navrhl zástupce žalobce (a správnímu orgánu uvedl v písemné formě adresu svědka H.). Žalovaný nemá důvod zpochybňovat obsah této listiny (úředního záznamu), kterou pořídil nalézací správní orgán v rámci řízení o skutečnosti důležité pro řízení. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedeno, že nebylo zjištěno nic o vztahu mezi žalobcem a p. H. Podle sdělení p. H. (zaznamenaného v úředním záznamu) bylo zjištěno, že jej kontaktoval zástupce žalobce a dotazoval se, zda se k ústnímu jednání dostaví. Výpověď p. H. nebyla vůbec získána, a proto nemohla být posouzena její věrohodnost. K věrohodnosti p. H. jako svědka nebylo třeba se vyjadřovat.

K tomuto žalobnímu bodu soud konstatuje, že ve spisovém materiálu je založen úřední záznam ze dne 23.6.2010, z něhož plyne, že onoho dne v 13:45 hod. se správnímu orgánu telefonicky ozval pan M. H., který je předvolán na týž den v 15:30 hod. Pan H. se z tohoto jednání omluvil. Na dotaz, jak se o uvedeném jednání dozvěděl, když se mu ze strany správního orgánu dvakrát nepodařilo doručit předvolání, sdělil, že jej o jednání nařízeném na 23.6.2010 informoval zástupce obviněného JUDr. J. Štancl, který si u něj ověřoval, zda se k jednání dostaví. Předvolání se panu H. nepodařilo doručit ani přesto, že jeho současnou adresu sdělil správnímu orgánu písemnou formou zástupce obviněného JUDr. J. Štancl, který jej navrhl vyslechnout jako svědka.

V těchto souvislostech je podle názoru soudu úvaha správního orgánu, že svědek, který neměl informaci o nařízeném jednání od správního orgánu, ji má od zástupce žalobce, který je o takovém jednání vyrozuměn, docela na místě. I kdyby tomu však bylo tak, jak uvádí žalobce (jeho zástupce), tj. že zástupce žalobce nekontaktoval svědka, nýbrž svědek kontaktovat zástupce žalobce, těžko v tom spatřovat nepominutelnou vadu řízení či dokonce nepřezkoumatelnost rozhodnutí, protože posouzení věrohodnosti žalobcem (jeho zástupcem) navržených svědků ze strany správního orgánu se opírá o řadu dalších – a především obsahových – argumentů, než je sporný fakt kontaktu pana H.

– 6 –

Sub II/4 žaloby se namítá, že žalovaný konstatuje, že „svědkyně K. je zaměstnankyní odvolatele a veškeré okolnosti případu jí před výsledkem u správního orgánu sdělil odvolatel v zaměstnání“. Hodnocení správního orgánu by však mělo vyústit v závěr, je-li výpověď věrohodná či nikoli. Stačí tuto výpověď přecíst a lze si učinit obrázek o její věrohodnosti.

K tomu se žalovaný správní orgán vyjádřil tak, že svědkyně K. je zaměstnankyní žalobce a veškeré okolnosti případu jí před výsledkem před správním orgánem sdělil žalobce v zaměstnání. Také uvedla, že s ní žalobce domlouval odběr krve. Její výpovědi (jak je uvedeno v odůvodnění) nesouvisejí s bezprostředním vnímáním protiprávního jednání žalobce v předmětný den. Žalovaný konkretizoval, které výpovědi vzal za objektivní a z kterých vycházel (stejně jako nalézací správní orgán), a uvedl důvody, proč tak učinil. Z odůvodnění jasně plyne, že důvodem, proč z výpovědi p. K. bylo vycházeno omezeně, je její vztah k žalobci (zaměstnanec – zaměstnavatel) a to, že průběh jednání žalobce s policisty v den spáchání přestupku jí byl popisován samotným žalobcem (ona osobně tomu nebyla přítomna).

K tomuto žalobnímu bodu soud konstatuje, že při hodnocení důkazů (v širším slova smyslu) se obvykle postupuje tak, že nejprve se shromážděné důkazy posoudí co do jejich důležitosti, přičemž se vyloučí důkazy nepodstatné a pokračuje se jen s důkazy pro rozhodnutí důležitými, pak se důkazy, které byly ohodnoceny jako důležité, hodnotí po té stránce, zda byly provedeny v souladu se zákonem nebo zda porušují předpisy (a které), a teprve po té se důkazy, které jsou pro rozhodnutí věci důležité a jsou právně účinné, posoudí po té stránce, zda zprávy v nich obsažené jsou pravdivé (= hodnocení důkazů v užším slova smyslu). Správní orgány takto důsledně nepostupovaly, to však ještě neznamená, že by svůj postup ve vztahu ke svědecké výpovědi paní K., jež skutečně přinesla pro rozhodovanou věc informace jen malé relevance, zatížily takovou procesní vadou, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (a kvůli níž by soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu).

– 7 –

Sub II/5 žaloby žalobce namítá, že žalovaný při svém hodnocení důkazů dospěl k závěru, že „policisté R. a S. byli v bytě pacienta p. H., avšak se svolením užívatelky bytu (manželky p. H.), která jim s dítětem v náručí otvírala a zvala dovnitř. Do bytu policisté vstoupili se souhlasem uživatele bytu a s lékařem“. Svědkyně H. v tomto řízení nebyla

vyslechnuta. Pokud žalovaný čerpá z výpovědi této svědkyně v jiném řízení, na které upozornil žalobce ve svém odvolání, to znamená z přestupkového řízení MÚ Sušice, sp. zn. 5182/09/DOP/ZK-369, pak by při správném přečtení této výpovědi zjistil, že na otázku položenou svědkyni ohledně vstupu policie do bytu, tedy zda se policisté svědkyně ptali, zda mohou dovést, svědkyně odpověděla: „*neptali, já jsem po nich žádala vysvětlení, k čemuž uvedli, že to se mě netýká a vešli až do ložnice*“. Žalovaný tedy provádí hodnocení důkazů, aniž by tyto důkazy provedl a kromě toho obsah těchto důkazů dezinterpretuje.

K tomu se žalovaný správní orgán vyjádřil tak, že toto nebylo předmětem přestupkového řízení (ač se žalovaný k této námitce vyjádřil v napadeném rozhodnutí). Svědkyni H. ani žalobce ani jeho zástupce nenavrhl jako svědka. Žalovaný uvedl, že p. H. nebyla přítomna výzvě policistů k podrobení se zkoušce před plaveckým bazénem (což byl předmět řízení). S námitkou se sice žalovaný vypořádal, ale poukazuje na to, že z hlediska přestupkového řízení proti žalobci je irelevantní.

K tomuto žalobnímu bodu soud konstatuje, že v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se mj. namítá, že argumentuje-li správní orgán činností policie danou zákonem, pak by se měl zabývat tím, zda policie jednala v souladu se zákonem; přitom by zjistil, že dva policisté vstoupili do bytu svědka H., aniž by měli svolení uživatelů bytu, dokonce tak učinili proti jejich vůli a že tím porušili § 40 zákona o Policii ČR. Na tuto námitku reagoval odvolací správní orgán mj. výše uvedeným textem. Soud má za souladné se zákonem to, že na námitku uvedenou v odvolání bylo reagováno, i to, jakým způsobem bylo reagováno, když správní orgán vycházel z výpovědí zasahujících policistů (ke věrohodnosti výpovědí policistů viz výše) a neopřel se o vyjádření paní H., které ostatně nebylo v tak závažném segmentu jako je, že policisté vstoupili do příslušného bytu proti vůli manželů H., podpořeno ani výpovědí jejího manžela, ani obviněného MUDr. A. V. Podle názoru soudu tudíž nedošlo k dezinterpretaci obsahu důkazů.

– 8 –

Závěrem [sub III] žalobce shrnuje, že zásada volného hodnocení důkazu znamená, že správní orgán předem nepřisuzuje větší věrohodnost jednomu či druhému důkazu, nýbrž tak činí až poté, kdy důkazy provede. Pak hodnotí jak osobu svědka, tak obsah jeho výpovědi a veškeré důkazy hodnotí navzájem. To neučinil správní orgán prvního stupně a žalovaný těmto jeho chybám přitakává. Policisté „*nemají žádný vztah k žalobci*“ (kdyby se správní orgán seznámil s výše zmíněným spisem sušického správního úřadu, možná by dospěl k závěru jinému), a proto je jejich výpověď věrohodná. Naproti tomu ostatní svědci jsou pacienti žalobce (aniž by si správní orgán ověřil, že to neplatí o žádném z těch, kteří venku incident před bazénem v Horažďovicích pozorovali), a proto jsou jejich výpovědi nevěrohodné, případně jsou nevěrohodné proto, že jim zástupce žalobce nekladal otázky, zatímco výpovědi policistů jsou věrohodné proto, že jim zástupce žalobce otázky kladl. Těžko lze takový postup při hodnocení důkazů charakterizovat jinak, než jako hrubé porušení správního řádu a zásad, na nichž stojí správní trestání. Na základě takového postupu správní orgán nemůže dojít ke správnému rozhodnutí.

K tomu se žalovaný správní orgán vyjádřil tak, že důvody a správní úvahy, včetně reakcí na odvolací námitky, jsou prezentovány v napadeném rozhodnutí. Žalovaný do

rozhodnutí uvedl, že jsou vneseny pochybnosti vůči věrohodnosti žalobcem navržených svědků a jejich výpovědím, když zástupce obviněného k těmto neměl otázek a vůči policistům ano (kromě jiného). Žalovaný nevidí v tomto konstatování nezákonnost. Dále žalovaný uvedl, že z dokazování vyšlo najevo, že alespoň jeden ze svědků je pacientem žalobce a zaměstnankyní žalobce. Jsou jasně konstatovány důvody, proč k některým výpovědím bylo přihlédnuto zcela nebo částečně (omezeně). Žalobce blíže neuvedl, jaké zásady správního řízení měly být porušeny nebo která ustanovení správního řádu.

Tak jako žalobce i soud shrnuje, že oproti žalobci nemá za to, že by správní orgány v dané věci přisuzovaly důkazům věrohodnost ještě před tím, než je provedly. Podle názoru soudu správní orgány zde hodnotily jak osoby svědků, tak obsah jejich výpovědí a veškeré důkazy hodnotily navzájem. Tam, kde správní orgán prvního stupně odůvodnění svého rozhodnutí nepropracoval, zasáhl odvolací správní orgán a úvahy související s hodnocení důkazů rozvinul. Ohledně hodnocení svědeckých výpovědí policistů se odkazuje na bod 2 odůvodnění tohoto rozsudku. Hodnocení výpovědí svědků navržených žalobcem (jeho zástupcem) je správními orgány provedeno na širším základě, než je vytýkáno žalobcem: kdyby to, co je žalobcem vytýkáno, stálo osamoceně, nebylo by to průkazné, jelikož je to jen dílčí součástí hlubší argumentace, nelze to poměřovat toliko na základě citací vytržených z kontextu. Soud se proto nemůže ztotožnit s námitkou žalobce, že postup správních orgánů při hodnocení důkazů v daném případě představuje hrubé porušení správního řádu a zásad, na nichž stojí správní trestání.

Lze shrnout, že v přezkoumávané věci nebyl žádný žalobní bod shledán důvodným.

Jelikož žaloba nebyla shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Jak žalobce, tak žalovaný správní orgán souhlasili s tím, aby soud rozhodl o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 věta první s.ř.s.).

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán se však práva na náhradu těchto nákladů vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 25. června 2012

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková